

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LA NET Lİ LE RİN SAÇ STİLİ

JOE
MENO

Asilerin,
kaybedenlerin,
hayalperestlerin,
küfürbazların,
günahkârların,
beyaz zencilerin,
aşağı tırmananların,
yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,
uçurumdan atlayanların...
dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı...

JOE MENO: 1974 doğumlu, roman, hikâye ve oyun yazarı Joe Meno, Nelson Algren Literary Award, the Great Lakes Book Award, ve Society of Midland Author's Fiction Prize ödülleri kazanmış ve Story Prize finalistı olmuştur. *Lanetlilerin Saç Stili* dışında yazarın *The Great Perhaps* (W.W. Norton 2009,) *The Boy Detective Fails* (Akashic 2006,) *Tender as Hellfire* (St. Martin's 1999), ve *How the Hula Girl Sings* (HarperCollins 2001) adlı yayımlanmış romanları bulunuyor; ayrıca, kısa hikâye derlemeleri *Demons in the Spring* (Akashic 2008) ve *Bluebirds Used to Croon in the Choir* (Tri-Quarterly 2005) adlarıyla yayımlanmıştır. Columbia College Chicago'da yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Joe Meno

Lanetlilerin Saç Stili

Ayrıntı: 541

Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 47

Lanetlilerin Saç Stili

Joe Mone

Kitabın Özgün Adı

Hairstyles of the damned

İngilizce'den Çeviren

Fahri Öz

Yayıma Hazırlayan

Eda Çaça

Son Okuma

Canan Uslu

© Joe Mone 2004

*Bu kitabın yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla
Ayrıntı Yayınları'na aittir.*

Kapak İllüstrasyonu

Sevinç Altan

Kapak Düzeni

Deniz Çelikoğlu

Dizgi

Esin Tapan

Baskı ve Cilt

*Mart Matbaacılık Sanatları (0 212) 321 23 00 (Pbx)
Merkez Mah. Burcu Sok. 6/1
Kâğıthane-İstanbul*

Birinci Basım 2009

Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-555-5

SERTİFİKA NO 10704

AYRINTI YAYINLARI

Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Eminönü - İstanbul

Tel.: (0212) 512 15 00 - 01 - 05 Fax: (0212) 512 15 11

www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Joe Meno

Lanetlilerin Sa Stili

DÖVÜŞ KULÜBÜ

Chuck Palahniuk

EŞİKTEKİLER

Philippe Djian

SON SÜRGÜN

Dragan Babic

YATAK ODASINDA FELSEFE

Marquis de Sade

ACEMİ PEZEVENK

Ola Bauer

TAVANDAKİ KUKLA

Ingvar Ambjörnsen

GÖNÜLLÜ SÜRGÜN

*Suerte**Claude Lucas*

EROJEN BÖLGE

Philippe Djian

KOZMİK HAYDUTLAR

A.C. Weisbecker

HAYRAN OLUNASI CASANOVA

Philippe Sollers

GÖSTERİ PEYGAMBERİ

Chuck Palahniuk

KUZEY GÖZCÜSÜ

Ola Bauer

İSİS

Tristian Hawkins

TIKANMA

Chuck Palahniuk

HIRSİZİN GÜNLÜĞÜ

Jean Genet

DENİZCİ

Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE

*Duende**Jason Webster*

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ

Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR

Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER

Pascal Bruckner

ANNEM

Georges Bataille

ÇARPIŞMA

J.G. Ballard

MELEKLER

Denis Johnson

FAHİŞE

Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER

Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA

Eddie Little

SEVDALI TUTSAK

Jean Genet

YALANIN ERDEMİ

Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU

Denis Johnson

UYKU

Annelies Verbeke

GÜNCE

Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE

William S. Burroughs

BEYAZ ZENCİLER

Ingvar Ambjörnsen

BALKON

Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI

Joachim Zelter

NİNİ

Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ

Octave Mirbeau

BETTY BLUE

Philippe Djian

SİKİGÖZETİM

Jean Genet

PARAVANLAR

Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU

Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ

Hubert Selby Jr.

CENAZE MERASİMİ

Jean Genet

TEKİNSİZ

Chuck Palahniuk

YOLDA

Jack Kerouac

TEŞEKKÜRLER

Babasınız: Bütün zamanların en gözde eşi Koren, Dan Sinker, Mark Zambo, Meghan Lee, Jimmy Vickery, Jake Silker, Chad Rasner, Meg Stielstra, Lott Hills, Todd Dills, Jim Munroe, Jon Resh, Mike Coleman, Joe Tower, Joe Denk, Meredith Stone, Jenny Norton, Sarah K., Nick Nosovel, "Haunted Trails"ın oyuncu ve teknik kadrosu, Fireside Bowl'dan Brian Peterson, Quimby's Kitabevi, The Alley Chicago, Charles Everitt, Jenny Bent, John Temple, ailem, Phantom Three, Our Missles Are: sayesinde tanıdığım bütün ahali, *Sleepwalk* dergisi, Go Cougars, *Bail* dergisi, *Punk Planet* dergisi, her şeye muktedir Columbia College Yaratıcı Yazarlık Bölümü, *Chicago Tribune* ve desteğini hiç kesmeyen *New City*.

Beş para etmezsiniz: Judith Regan. Hem de hiç. Ve diğer kötü yayın kuruluşları. Ayağınızı denk alın, sonunuz yakındır.

Amerikan Kâbusu

Ekim, 1990

“Whao, oh,oh, sweet child of mine”

“Sweet Child o’ Mine”

Axl Rose, Guns ‘n Roses

“Penisin gibisi var mı”

Bir lisenin erkekler tuvaletindeki duvar yazısı

“The sun shines out of ow behinds”

“Hand in Glove”

Morrissey, The Smiths

B i r

Başımdaki diğer dert ise dünyanın geri kalanının şişman saydığını düşündüğüm en iyi arkadaşım Gretchen'e yavaştan abayı yakmamdı. Onun boktan arabasındaydık ve şarkı söylüyorduk, Clash'in söylediği "White Riot" şarkısının sonunda onun ağzını büzüşünü ve gülümseyişini, gözlerini kapatıp kırpışını seyrederken anladım ki onunla biz arkadaştan öte bir şeydik, en azından benim için. Arabayı kullanan Gretchen'e baktım, yine Clash'in bir şarkısı olan "Should I Stay or Should I Go Now"ı söylemeye başlamıştı; "Seninle arabada gezmeye bayılıyorum, Gretchen" dedim; fakat radyo o kadar yüksek sesle çalışıyordu ki farkedebildiği tek şey dudaklarımın hareketiydi.

Bir salı günü öğleden sonra saat dört sularıydı, lise birinci sınıfın ilk arayıl tatilindeydik ve ikimizin de yapacak bir işi yoktu; çünkü Gretchen bir kadın müşteriye, biraz daha şekerli krema isteyince babayı alırsın manasında hareket çekince alışveriş merkezindeki Cinnabon'dan atılmıştı. Benimse çalışmam söz konusu değildi; çünkü anem benim üzerime titriyor ve derslerime ağırlık vermem konusunda ısrar ediyordu. Gretchen'e yeniden bağırarak, bir şeyler söyledim kafasını salladı sonra tekrar direksiyona yumulup şarkı söylemeye devam etti; sanırım ben de ona baktım, onun sarımsı pembe saçlarına; birazı yüzüne dökülmüş, birazı da kulağının arkasına sıkıştırılmıştı, bir kısmı ise geri kalanından daha parlak bir pembeye boyanmıştı. Yeniden dudaklarını kımlatışını seyrettim ve hiç ruj sürmediğini fark ettim. Onu sevme nedenlerimden biri sanırım bu; bir de küçük beyaz ellerini ciddi ciddi direksiyonda tutuşuna bakınca gülümsedim; gören de onu acemi bir sürücü sanır; elbette değildi çünkü on yedi yaşındaydı ve geçen sene ehliyetini almasının çok daha öncesinden beri direksiyon sallıyordu. Göğüslerine de baktım; onlara baktım, iriydiler, çok iriydiler, öyle iriydiler ki onlarla ne halt edeceğimi bilemiyordum. Galiba meselenin özü şuydu: İriydiler çünkü şişmandı, o sıralarda onun şişman olması beni rahatsız da etmiyordu. Eh, Bobby B. ya da başka bir herifle alışveriş merkezinde takılıyor olsaydım rahatsız olmazdım demiyorum tabii ki, ne de olsa tutup, "Lan, şu semirmiş domuz yavrusuna bir baksana" derdi ve ben de, "Hı... hı" deyip gülerdim. Gretchen şişmandı, tamam obez falan değildi ama feci iriydi, yüzü o kadar değil belki ama göbeği ve kıcı kocamandı.

Ondan da beteri, diğer kızları düzenli aralıklarla pataklamasıyla nam salmıştı. Bu hiç de sevimli bir şey değildi hani. Polly Wincensky'nin saçını başını yolmuştu mesela. Sonra, Lisa Hensel'in gözünü bir güzel morartmıştı. Cadılar Bayramı partisinde Amy Schaffer'in kolunu kırırvermişti. Gretchen; JFK'nin suikast sonrası hâlini canlandırdığı, kanlı ve kurşun delikli siyah bir takım elbiseyle gelmiş, Amy Schaffer da ona takılıp, "Tam bir erkeğe benziyorsun sahiden" demişti, Gretchen de hemen dönüp Amy Schaffer'in kolunu kaptığı gibi arkasından bir güzel kıvrımış, işte o anda Amy Schaffer'in okul tiyatrosu günleri oracıkta sona ermişti, işte aynen öyle, zavallı Amy

Schaffer da sonraki iki yıl boyunca, artık bi halta yaramadığı halde, havalı bilekliğini her yerde takarak siktirik bir merhamet dilencisi gibi kendini millete acındıra acındıra bir hal olmuştu.

Ha, tabii, doğruyu söylemek gerekirse Gretchen dünyanın en kadınsı kızı falan da değildi. Çok küfür ediyordu ve yalnızca Misfits, Ramones ve Descendents gibi punk gruplarını dinliyordu, bilhassa beraber araba sürerken. Çünkü bir Ford Eskort için fena sayılmayan bir teybi vardı ama yaklaşık bir yıldır kasetçaların içinde sıkışmış bir kaset vardı ve çoğu zaman bütün çalabildiği şey buydu. Kaseti çalsın diye bir kalem ya da tırnak törpüsü ile dürtmeniz gerekiyordu. Bu kaset de Gretchen'in bir yıl önce çok havalı olduğunu düşündüğü ve üzerine "Beyaz Protest Rock, versiyon II" yazdığı kasetten başkası değildi.

Gretchen'in karışık kasetleri, seçtiği şarkılar, bizim hayatlarımızı anlatan hikâyelere benziyordu ve nasılsa cuk diye oturuyordu. Mesele "Should I Stay or Should I Go Now?" Bu şarkı belki Gretchen'e hislerimi anlatmam gerektiğini söylüyordu. Belki de sadece eve gitmem gerektiğini... Bence benim ondan hoşlanmamın sonra da onu o kadar sevmemin nedeni kasetleriydi: Misfits ve Specials'ın şarkılarının arasında Mamas and Papas'dan "Dream a Little Dream of Me" ya da onun gibi bir şeyler koyması. O karışık kasetler neler hissettiğime ya da bir şey hakkında ne düşündüğüme eşlik eden gizli bir film müziği gibiydi.

Ha, bir de, söylesem mi söylemesem mi bilmiyorum ama Gretchen diğer insanlara, hatta arkadaşlarımıza "dallama" ya da "daltasak" ya da "amcık" ya da "amcık deliği" ya da "am delisi" ya da "tampon" ya da "amcık kafalı" hatta şöyle bir düşündüğünüzde hiçbir anlamı olmayan "amcık götlü" falan da derdi. Bi küfür edişi vardı ki ağızım açık kalırdı; ama bu onu tanıdığım bütün kızlardan daha çok sevmemi sağlayan şeydi çünkü benimle takılmaktan asla rahatsız olmuyormuş gibi bir havası vardı.

Tamam, mesele şu ki, üç hafta kadar sonra Mezuniyet Balosu olacaktı ve hiç kimseye baloya benimle birlikte gidip gitmek istemediğini sormamıştım aslında Gretchen'e sormak istiyordum ama mantıklı nedenlerden ötürü sormamıştım: Birincisi, ondan sahiden hoş-

landığımı bilsin istemiyordum; ikincisi, o beyaz ırkçı serseri Tony Degan'dan hoşlandığını biliyordum. Ayrıca bir de, bu berbat bir şey, bu yüzden itiraf etmekten nefret ediyorum ama, üff, fotoğraf istemiyordum. Canım bilirsiniz işte, tutup resminizi falan çekerler ya. Mezuniyet Balosu'nda şişman bir kızla fotoğraf çektirmek istemiyordum, ne bileyim, elli yıl sonra beş para etmeyen biri olduğumun yüzüme vurulmasını istemiyordum. Aslında ileride işlerin benim lehime döneceğini ümit ediyordum.

"Yiyecek bir şeyler ister misin?" diye sordu Gretchen. "Feci acıktım da, belki farkındasın belki değilsin ama dana gibi oldum."

"Olur" dedim, sonra da konuşabilelim diye radyonun sesini kısım. "Nerede yiyelim? Haunted Trails uyar mı?"

Haunted Trails 79. Cadde'deydi, korku-film-temalı bu küçük golf sahası ve atari salonu, aslında bizim ya da ayyaş ve punkların takıldığı tek mekândı. "Yok, neyse, unut gitsin" dedi. "Bütün çocuklar oradadır şimdi, manda gibiyim zaten. Güya diyetтейim ve yalnızca süpürüntü yemem lazım, ırkçılık gibi bi şey bu. Cidden. Kendimden iğreniyorum, inan ki. Tam bir oğlanım ben. Bi baksana şu halime. Basbayağı göğüs kollarım var. Bir futbol takımına falan girebilirim yani."

"Kapa Çenenil!" dedim. Böyle bir şeyi kendin söylediğin için sana bir şey söylemiyorum; yoksa ben, senin neye benzediğini gösterirdim sana.

"Vay dallama vay, demek beni çözdün ha? Yahu cidden, bi baksana bana: Basbayağı bir oğlanım ben; basbayağı bir çüküm var." Külüstür mavi Eskort'u bir sonraki ışıktı yavaşlattı, ereksiyon olmuş gibi görünsün diye kot pantolonun önünü kavradı. "Bak, bak, aman tanrım, ereksiyon oldum! Taşaklarım şişti! Ah, acıyorlar! Yardım edin bana! Biraz porno getirin, acele edin! Haydi, gidip birkaç ponpon kıza tecavüz edelim! Ah, nasıl da sancıyorlar!"

Bakışlarımı uzaklaştırıp güldüm.

"Unut gitsin; ama ciddiym ben. İğreniyorum kendimden. Sahi, sana Tony Degan'a yeniden âşık olduğumu söylemiş miydim?"

"Ne?" diye karşılık verdim. "Neden unutmuyorsun onu? Kızım, herif yirmi altı yaşında falan herhalde. Beyaz ırkçı götün teki üstelik. Ayrıca, ne biliyim, bu kadarı yetmez mi?"

"Ona gerçekten  şık değilim ki. Sadece benim motoru tamamen   masını istiyorum o kadar."

"Ne?"

"Bilirsin i te, sana değer vermeyen bir et kafalının teki, i ini h llediveriyor, anladın mı, onunla tekrar konuşmak zorunda falan kalmıyorsun, tamam mı? Böylece olaydan sonra kafan rahat oluyor."

"Hı-hı, beyaz ırkçı bir herif tarafından tecavüz edilmenin niye rahatsızlık vermeyeceğini anlayabiliyorum."

"Aynen" dedi. "  te bu yüzden sen benim en iyi arkada ımsın."

"Gretchen, ben bir kız deęilim, biliyorsun?"

"Biliyorum ama seni bir erkek gibi d   n rsem, o zaman seninle bir şeyler yerken rahatsız olurum."

"Ama senin nasıl g r nd ę n umurumda değil benim" dedim ve yalan söyledięimi biliyordum.

İ ki

Beyaz ırklı bir serseriye âşığım Tony Degan. Tony Degan, hep aklında sen varsın. Beş para etmeyen, ırklı götün teki olduğunu biliyorum. Ama seni düşünmekten alamıyorum kendimi. Gülümseyişin... sanki sütyenimin kopçasını açıyormuşsun da... Bilmiyorum işte, tek düşündüğüm şey sensin. Senin sayende kendimi mutlu hissediyorum, senin sayende kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Seni düşünüyorum ve asla yalnız kalmayacağımı biliyorum. Kimse manda gibi olduğumu düşünmeme sebep olmayacak, kimsecikler bana yine şükran demek. Tony Degan. Tony Degan. Bir sonraki sefer. Bir sonraki sefer... Seninle baş başa kaldığımda yapmana izin vereceğim. İstedğin her şeyi yapmana izin vereceğim.

A yüzü

texas chainsaw massacre
safe european home
bottom of the bottomless pit
stuart
police and thieves
a message to rudy
last caress
american nightmare
today your love,
tomorrow your world
the world
wasted

Ramones
Clash
Dead milkmen
Dead milkmen
Clash
specials
Misfits
Misfits

Ramones
Ramones
Flag

B yüzü

hope
punk rock girl
bikeage
i'm not a loser
clean sheets
ask me
vampira
suburban home
bir black flag daha?

Descendents
Dead milkmen
Descendents
Descendents
Descendents
smiths
misfits
Descendents

Ü Ç

Daha sonra atari salonunda Gretchen'i ağlarken gördüm. Hayatımda daha önce hiç görmediğim bir şeydi. "Ne oldu?" diye sordum. Tam da yüksek skorlu bir Fantom Yarışçı oyununun ortasıydım ve aslında onu dinlemiyordum. Dönüp baktım, yanakları al al olmuş, gözyaşlarıyla ıslanmıştı, bir yandan da hıçkırmamak için alt dudağını ısıırıyordu. Kafasında siyah bir kapüşon vardı ve ışığın altında sanki parlak pembe saç rengini yitirmiş yenden açık sarıya dönüyor gibiydi. Edilecek laf değil biliyorum; ama şimdi düşünüyorum da havalı hokey makinasının *tık tıklar* ve diğer makinalardan yükselen *bip bipler* ve cızırtılar ve diğer dış uzay gü-rültüleriyle birbirine karışan Galaga'dan gelen parlayıp sönen ışıklar ve video salonun hoparlörlerinden "TNT" şarkısını patlatan baba

AC/DC'den Bonn Scott'un sesi arasında Gretchen'in orada öylece duruşu, kollarını birbirine dolamış, üzgün üzgün yere bakışı. Bilmem; orada duruşu gerçekten hoş göründü bana. Gerçekten sevimli.

"Tony Degan bana arabayla gezme teklif etti" dedi sonunda.

"Ee?" dedim parlayıp sönen ekrana tekrar dönerek.

"Ee'si, kabul etmedim."

"Sonra?"

"Sonra siktiğimin şıllıklarından birinin onu kafaladığını gördüm."

"Ee? İyi ya." Omzumu silkip oyunda park etmiş bir yarış araba-sına odaklandım; yeniden hızlanmak için vites küçülttüm ama gel gör ki iki kırmızı gözlü göz kamaştırıcı iblis çıkıverdi yolumun ortasına. Tekrar döndüm, Gretchen gitmişti. Biraz sonra otoparktan birinin çığlığını duydum. O etabı bitirdim ve puanlarımın toplanışını seyrettim. RAD1 adlı sikkafalının teki, benim bütün eski skorlarımı geçmişti. Bu durumda birincilik için çabalamanın bir anlamı yoktu çünkü RAD1 atarî firması için çalışan kafayı yemiş bir atari dehası olmalıydı herhalde, yani: The Who'nun rock operasındaki Tommy gibi bir herif. Yahu, kim 1.500.200 puanlık bir skor yapabilir ki, ha? Atari oynayan kafayı yemiş süper zekâlar! Bilmiyorum. Otoparktan gelen çığlığı duydum yeniden, skorum bir halta benzemediği için de atari salonundan çıktım.

Dışarısı gün ışığında pırıl pırıldı ve ayrıca ortalık çok sakindi. Daha yeni batmaya başlay'an güneşe alışabilsinler diye gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Saat beş sularıydı. Dışarıdan Haunted Trails Minyatür Golf Sahası ve Amusement Atari Salonu bayağı boş görünüyordu. Korku temalı minyatür golf sahalarında bulabileceğiniz o bildik tuhaf engeller: siyah Lagün Canavarı, 3. Delik, mavi-yeşil rengi bataklığın ortasında aniden çıkıveren yeşil canavar, arada bir yukarı kalkıp inen boktan bir plastik eli olan bir tabut, ilerlemek için itelemek zorunda kaldığınız dans eden iskeletler vardı. Ama etrafta kimsecikler yoktu. Bir baba ve iki küçük kızı; kocaman ahşap bir kale olan ve topun açılıp kapanan bir köprüden geçmek zorunda olduğu 8. Delik'e yaklaşıyorlardı. Baba, vuruşu yapmaya hazırlanıyordu; sol gözünde parlak deriden bir yama vardı. Hepsi de sanki bir kazadan çıkmışa benziyorlardı. İki kızın da yüzünde sargı vardı ve birinin

eli kırıktı. Bir an merak ettim. Derken kızlardan biri ayakkabısının ucuyla vurarak, mavi bir topu deliğe soktu ve hepsi birlikte gülüştüler. Kendi kendime, *babanız sizinle birlikte olmaya özen gösteriyorsa her şey harikadır*, diye düşündüm. Minyatür golf sahasının karşısında birkaç aşırı kilolu sporcu bozuntusu "hızlı saha"daki vuruş ağlarında toplara vurup duruyordu. Heriflerden biri üstünde Amerikan bayrağı olan bir beysbol şapkası ve üstünde "Bir Tekila, İki Tekila, Üç Tekila, Kütl!" yazan bir tişört giymişti. Topu iç kısma öyle bir vurdu ki sormayın, sonra da, "Topa öyle değil böyle vurulur!" diye bağırdı. Bu adamdan hiç hoşlanmadığımı anlayıverdim. Vuruş ağlarının karşısındaki Spooky Snack Shop'da bir Meksikalı herif; çük gibi sosisli sandviçler satıyordu. Arkada, gokart sahasında araba yarışı yapan iki şişko oğlan çocuğundan başka kimseler yoktu; sarı renkli karton doğumgünü şapkası giymiş ikizlerdi bunlar. İkisinin de yuvarlak, tıknaz yüzlerinde aynı neşeli ifade vardı ve yeniden çocuk olmanın ne kadar güzel olduğunu düşündüm. Ama şişman değil. Girişte, elindeki baltayı savuran devasa plastik Frankenştayn heykeli göğse kadar yükseliyordu. Yüzündeki ifade, *Evet, ben de sizler kadar yalnızım*, der gibiydi. Ona el salladım ve gerisin geri yürümeye başladım.

Bir sigara yaktım ve bütün keşlerin takıldığı otoparka baktım. Sigara içmeye başlamıştım, ne var yani, herkes içiyordu. Ağız dolusu içime çektim ve bir savaş gazisi gibi öksürdüm. Sonra sigarayı geriye fırlatıp otoparktan salına salına yürüdüm. Otoparkın sonunda iki üç tane havalı araba vardı: metalik mavi modifiye bir Nova, paslanmasına rağmen hâlâ çok sıkı görünen bir İmpala ve iki tane temiz minibüs. En iyi bıyıklara ve en iyi arabalara sahip bütün herifler hep bu otoparka takılıyordu. Bunlar hâlâ liseliydiler ama bakımlı bıyıkları ve bakımlı arabaları sayesinde fıstıkları tavlayabiliyor ve birâ alabilecek yaşta gösteriyorlardı. Bir de Tony Degan gibi yirmi altı yaşında oldukları halde, anlarsınız ya, onlara uyuşturucu satabilmek için abuk subuk laflayan ve yeniyetme havasına giren liseli bebelerle takılan daha yaşlı herifler de vardı. Tony'nin işleri tıkrındaydı; neden dersiniz yaşça büyüktü ve bir yandan elini zavallı kızın donundan içeri sokarken diğer yandan, "Doğrusu, seninle bayağı yol alabileceğim gibi bir his var içimde" gibi laflar ederek, kızı söylediği şeylere